

Vierde zondag Paastijd C

Hand 13, 14.43-52

Apok 7, 9.14b-17

Joh 10, 27-30

Zich toevertrouwen aan Christus, Lam en Herder

Het boek der Openbaring stelt ons voor te kijken naar een visioen om ons duidelijk te maken wat het uiteindelijk doel is van alles wat wij doen en zijn: nl. eeuwig, goddelijk-gelukkig leven. En daarvoor wordt dan het beeld gebruikt van een hemelse gemeenschap rond een Lam op de troon, (denk aan het prachtig schilderij van Van Eyck te Gent).

Maar onze tranen zijn nog niet allemaal van onze ogen gewist. Als wij in de wereld rondom ons of in ons eigen hart kijken, dan kunnen wij de indruk hebben dat wij nog te midden van de grote verdrukking zitten. En toch erkennen wij, gelovigen, reeds in onze wereld van vandaag, tekenen van een groeiende liefdekracht die aan het verrijzen is. Langzaam maar zeker, doorheen pijnlijke omwegen soms, is onze wereld en zijn wijzelf op weg naar meer menselijkheid, naar grotere vrijheid, naar echte gemeenschap. Het verdeelde Duitsland werd weer één land. Ondanks nieuwe conflicten zijn er tekenen van vrede in Centraal Afrika. En de Europese volkeren groeien, doorheen zware financiële crisissen en enorme sociale uitdagingen zoals de migrantenstroom, naar grotere solidariteit, eenheid en verhinderen van oorlog, door voortdurend en onafatend onderling overleg. Wij hopen echt dat dit allemaal stappen zijn die bijdragen tot de groei van Gods gemeenschap.

Het is nuttig regelmatig het visioen van ons ideaal voor ogen te houden, niet om uit de harde realiteit van het nu te vluchten, wel om inspiratie en een duidelijke richting te hebben om de huidige situatie juist te helpen verbeteren. Want wie een hoopvol perspectief bezit, leeft nu meer ondernemend, meer edelmoedig, dan wie denkt dat alles toch maar zinloos is en zal eindigen in het niets. Wij, christenen zijn dus geen doemdenkers, maar mensen met een hoopvolle visie, die nu reeds onze schouder zetten onder initiatieven die gaan in de richting van die eeuwige, goddelijke levensgemeenschap.

Maar waarom dat beeld van het Lam dat aan heel de gemeenschap errond de kerninspiratie geeft. Omdat het Lam het symbool is van de weerloze zelfgave. Christus als Lam in het centrum zetten, wil zeggen dat heel die gemeenschap als kern van zijn levensenergie aanvaardt, niet de macht en het geweld, maar wel de liefdevolle zelfgave van de weerloze, gekruisigde en verrezen Jezus. Volgelingen van Jezus zijn dus mensen die ervoor kiezen de liefde die zich opoffert voor anderen centraal te stellen en niet de macht en de overheersing over de anderen. De zichzelf opofferende liefde, dat wordt uitgebeeld door het Lam. Hetzelfde hoofdthema komt terug in het ander beeld dat het evangelie ons vandaag oproept: de herder. Een herder is geen machthebber, maar iemand die de schapen dient door zijn dagelijkse zorg, die hen roept bij hun eigen naam en die zelfs zijn eigen leven wil opofferen om hen te redden.

Lam en Herder, het zijn twee beelden om te zeggen dat de kern van de christelijke gemeenschap, waarop wij hopen en waaraan wij willen bouwen, juist is: de belangeloze liefde, een liefde die zichzelf geeft om anderen te laten leven. Hoe kunnen wij de verbondenheid met onze kern levendig houden? Door eerlijk te luisteren naar Jezus' stem in ons geweten en ons hart, door Zijn goedheid voor ons meer persoonlijk te leren kennen, door Hem te volgen in Zijn methode en levensweg. Ieder van ons zal dit moeten doen op zijn of haar manier met zijn of haar talenten en mogelijkheden. Dit is een persoonlijke levensopdracht die niemand in onze plaats kan vervullen. In die zin heeft ieder van ons zijn of haar roeping te beantwoorden om de belangeloze liefde in het eigen leven waar te maken.

Maar steeds zullen er mensen zijn die Jezus niet alleen willen “volgen van op afstand”, maar Hem van heel nabij willen “na-volgen”. Dit is de religieuze roeping. Roeping betekent niet een slaafse onderdanigheid aan een aantal strenge regels en wetten, die de priester of kloosterling in zijn vrijheid zou beperken en klein houden. Roeping betekent de vreugdevolle aanhankelijkheid aan een innerlijke vriendschap met de Heer die heel het leven kan vervullen, die geborgenheid en levenskracht tot ruime dienstbaarheid biedt. Het is een leven van heel nabije verbondenheid met het centrum van de belangeloze dienstbaarheid. Zulke roepingen zijn een weelde voor een gelovige gemeenschap. Wij mogen er vandaag speciaal voor bidden. Ieder van ons wordt uitgenodigd eerlijk zijn eigen roeping te volgen door te luisteren naar Jezus' stem, door Hem in Zijn persoonlijke liefde voor ons beter te leren kennen, door Hem te volgen. Het is de moeite waard ons toe te vertrouwen aan de belangeloze Liefde, aan Christus, het Lam in het centrum onze gemeenschap en de Herder die ons voorgaat en leidt.

Pater Frans s.j.